

Tekenen

Ik wilde gaan tekenen, maar ik wist niet wat.

Dus vroeg ik het aan Rozemarijn.

'Verzin zelf maar wat,' zei ze.

Ik tekende maar wat, ik maakte wat blokjes en wat rondjes.

Daarna kleurde ik ze in met mijn nieuwe viltstiften.

'Kijk!' zei ik tegen Rozemarijn. 'Mooi,' zei Rozemarijn. 'Wat is het?'

'Raden,' zei ik. 'Een trein?'

'Fout!' zei ik en ik rende naar Professor Plof. Die was bezig iets nieuws uit te vinden.

'**Wat heb ik hier getekend?**' vroeg ik.

'Een mengsel,' zei de professor. 'Een brandbaar mengsel.'

'Fout!' Snel rende ik naar buiten. Het waaide, maar daar trok ik me niks van aan.

Ik kwam bij Noa.

'Wat mooi,' zei Noa toen ze de tekening zag. 'Is dat een mooie bank, met zachte ronde kussens?'

'Fout!' zei ik en ik liet de tekening aan Stanley Stekker zien.

Stanley kwam vaak thee drinken bij Noa.

'Het is een landschap,' zei Stanley. 'Dat blauwe is water, het groene is gras en die oranje cirkel is de zon.'

'**Ook fout!**' zei ik. 'Hoe kan de zon nou onder het water zijn!'

'Weerspiegeling,' zei Stanley. 'In het echt staat hij hoog aan de hemel, hoger dan jouw tekening. Dat oranje is de weerspiegeling in het water.'

'Ja, ja,' zei ik. Ik liep naar het huis van Bas Bos en Rebbel.

Ik kreeg limonade. Ik nam een slok en toen liet ik mijn tekening zien.

'Ik zie het al,' zei Bas Bos. 'Het is een brug. Een houten brug, in het bos.'

'Welnee,' zei Rebbel. 'Je hebt het mis. Het zijn een heleboel knuffels. Dat zie je toch zo? Met al die vrolijke kleuren?'

'Fout, Bas,' zei ik. 'Fout Rebbel! Snel kijken of Sterre het wel weet.'

Sterre Stroom en haar broer Steven waren de boot aan het schilderen, aan de binnenkant.

'Wat is dit?' vroeg ik. Ik liet de tekening zien.

'Eten en drinken,' zei Sterre. 'Het ziet er heerlijk uit.'

Knap gedaan, Stuitert.' 'Fout!' zei ik. 'Wat denk jij, Steven?'

'Eerlijk gezegd,' zei Steven, 'ziet het er nog het meeste uit als een schilderij.'

Ik wist even niks te zeggen. 'Dat klopt wel, ja,' zei ik toen. 'Een schilderij...'

Ja, het is een schilderij.'

Ik ging bij iedereen langs om te vertellen wat het was. Ze vonden het allemaal een heel mooi schilderij.

Als laatste kwam ik bij Rozemarijn. 'Het is een schilderij.'

'Ik zie het. Maar ik heb een vraagje over dat schilderij. Wat stelt het voor?'

'O, zie je dat niet?' vroeg ik.

'Het is een trein, die rijdt op een brandbaar mengsel.

In de trein zijn banken met zachte ronde kussens. De trein rijdt door het landschap, met weilanden en water en de weerspiegeling van de zon. Hij komt in het bos en gaat over een houten brug. Ergens in die trein zijn allemaal knuffels, die zijn natuurlijk van een kindje dat ook mee is. Je kunt er eten en drinken en het is heel gezellig.'

'Stuiterdje, Stuiterdje,' zei Rozemarijn.

'Wat heb jij toch een geweldige fantasie.'

Ik lachte. 'Ik heb het zelf niet verzonnen, hoor. Dat zeiden jullie allemaal.'

'Maar jij hebt het getekend,' zei Rozemarijn.

'En daar mag je best trots op zijn.'

